

ПРАМОЎЛЕНЫ ГУМАНІЗМ

Задумвацца... Часам трэба задумвацца над тым, што робіцца ў тваім доме, горадзе, у тваёй краіне. Ну нельга ўвесь час думаць выключна пра сябе і свой ненатольны страўнік. Задумваецца, аглядаецца навокал і бычыш сумнае відовішча: большасць людзей раўнадушныя да праблемаў іншых. Большасць вакол нас – проста самазакаханая харчастраўляльнікі. Іх не хвалююць рэчы, якія не прыносяць хуткага задавальнення і наталення. Яшчэ трапляюцца дзівакі, якім нібыта і ёсць справа да чужога жыцця, толькі гэтак чужое яны ўспрымаюць выключна за працяг свайго. З такімі цяжка паразумецца. Ды і ня трэба. А ёсць яшчэ людзі, якія задумваюцца пра гуманістычныя каштоўнасці, пра мастацтва, яны думаюць пра архітэктурку і літаратуру, думаюць пра музыку, думаюць пра мастацкае бачанне нашага з вамі недасканалага сьвету. Іх мала. На жаль. І я задумаўся... Адкуль бяруцца неаб'якавыя людзі? Прыглядаўся, назіраў, занатоўваў і замалёўваў свае досьледы. І зрабіў я маленькае адкрыццё: людзі, якія маюць сярэдняю спецыяльную адукацыю, значна больш гуманныя за людзей зь іншымі адукацыямі. Школы, ліцэі, гімназіі даюць абстрактныя веды. Вышэйшыя навучальныя ўстановы фармуюць асобу, здатную да самарэалізацыі. А вось сярэдняя спецыяльная адукацыя рыхтуе майстроў сваёй справы, і яшчэ, нібыта між іншым, яна робіць гуманістычную прышчэпку – вучыць паважаць працу папярэднікаў, цаніць спадчыну і пераемнасць. Да такіх высноваў я прыйшоў, назіраючы за жыццём і творчасцю свайго сябра – Сяргея Харэўскага. Усё, што ён ні рабіў, было прасякнутае гуманізмам. Ці гэтакія былі перадачы на радыё «Свабода», ці эсэ ў тыднёвіку «Наша Ніва», ці прадмовы да альбомаў па мастацтве, на ўсім на гэтым стаяла пячатка майстра і гуманіста. Безумоўна, я магу памыляцца. Нехта мудры аспрэчыць маю выснову

пра важнасьць сярэдняй спецыяльнай адукацыі ў жыцьці грамадства. І хай сабе. Бо гэта ня будзе тычыцца менавіта Сяргея Харэўскага і ягонай кнігі «Прамоўленае», дзеля якіх напісаліся гэтыя радкі.

Адам Глёбус

КАМУНІКАТ.ORG